

Ad Primam.

Ad 1.ª partem. Ex propositionibus 3.ª et 6.ª, in quibus convenimus, aperte constat, efficaciam auxilij divinae gratiae non consistere in sola motione se tenente ex parte exteriori: seu proponens obiectum, sine intusseci intellectum, sed etiam in reali, ac intusseci motione voluntatis se tenente ex parte potentia.

Ad 2.ª partem. Praeterea illa efficacia non consistit in sola Dei motione se tenente ex parte intellectus per modum suadentis; sed praeter vitales excitationes ac inspirationes, quibus Deus suadet illuminando intellectui, necessaria est in voluntate alia realis et intusseci Dei motio, qua inclinatur, et persuadeatur, et in hac persuasione ex 1.ª Augustini sententia, divinae gratiae efficacia posita est, et per eam optime explicatur.

Ad 3.ª partem. Praeter has motiones et persuasionem explicatam non est necessaria alia motio, quae ita tenet ex parte potentia et modum agentis ut physio ac reali influat aget in voluntatem, aut in actum conclusionis; licet bono sensu concedi possit per vitales motiones supra explicatas, voluntatem applicari ad operandum.

Ad 4.ª partem. Si congruitatem, quam efficaciae gratiae non exerceat, aut supponit, intelligatur libera hominis operatio, vel congrua dispositio, per quam à Deo ex largitus impetrat gratiam, certum est efficaciam gratiae nullam ex parte hominis spectare, aut supponere congruitatem: si vero et illam congruitatem intelligatur contemperatio omnium circumstantiarum, in quibus praesens Deus in gratiam voluerit voluntati ut, si et eam promoveatur, hic infallibiliter praestitura consentium; negari non potest efficaciam gratiae, hanc congruitatem non supponere, sed requirere.

Ad ult.ª partem. Denique, licet efficaciae motionis divinae gratiae supernaturalis dispositionem ad iustificationem causet; non tamen causat omnes circumstantias, in quibus praesens Deus hominem ex gratia consenturum; sed aliquas supponit ut naturale hominis temperamentum, et similes.

Ad Secundam.

Hae gratiae efficacia pendet ab actu et absoluto voluntatis Dei decreto, quo illos actus, quibus homo ad Deum convectitur, in particulari voluit ante praedictionem boni usus liberi arbitrij futurum absolute; et vero ante praesentem boni usus conditionaliter praegogniti à Deo, si liberum arbitrium tali gratiae motione in talibus circumstantiis moveatur.

Ad Tertiam.

Ad primam partem. Aeternum hoc, aequè absolutum suæ voluntatis decretum, Deus executioni mandat in tempore, non quidem per aliquam entitatem physicam prædeterminantem voluntatem; sed per vitales motiones cum intellectus cum voluntatis, quas Deus cum consert, cum sit congruus voluntati, ut supra explicatum est: per quas excitata, et applicata voluntas eis consentit, et coarctari non potest, nisi Deus præterea supernaturaliter ac Physice influat per gratiam concomitantem, æque una cum libero arbitrio ut causa tamen præcipua eius consentium, ac determinationem efficiat.

Ad secundam partem. Quia non potest, ut 2.^a causa per influxum realem ac Physicum in voluntate receptum eius indifferentiam prædeterminet, et ipsa voluntas tanquam causa 2.^a et proxima si ipsam determinare valeat.

Ad Quartam.

Voluntas phy.^{ca} illo modo prædeterminata nulla ^{ratione} manet indifferens, nec quo ad actum, nec quo ad potentiam.

Ad Quintam.

Stante supra ~~etiam~~ explicata gratia prædeterminans motum non implicat in seipsum: ponit, quod voluntas consentiat illi entitati motus secundum se sumpta; Depugnat tamen ex suppositione, qua illa motus sit congruus, et efficax: hoc est: communicata à Deo in illis circumstantiis, in quibus prædeterminat ~~motum~~, voluntatem tali motui ~~substantiam~~ prædaturam esse consentium.